

## **Răscoala țăranilor din județul Vlașca a fost înăbușită în sânge**

Toata admirația și recunoștința noastră o închinăm țăranimii care s-a ridicat, uriaș zăgaz de oțel, opunându-se celor ce voiau să-i cheltuiască atât de ieftin independența și demnitatea națională.

Acest omagiu a fost adus de Iuliu Maniu țăranimii, căreia regimul comunist i-a furat voința exprimată pe 19 noiembrie 1946.

Țăranul a apărut cu strășnicie burată de pământ moștenită din moși-strămoși. Și atunci când au venit să-i măture ultimul bob din hambar, părinții, crescuți în suferința, au murit apărând pământul copiilor lor, dar nu s-au lăsat îngenuncheați.

Dând la o parte vâlul uitării intenționate, așternut de mercenarii aduși de sovietici și instalați în guvernele și comitetele centrale în ultimii patruzeci și cinci de ani, descoperim tributul de sânge plătit de țăranii români în apărarea ogorului lor.

Ne oprim asupra dramei ce a cuprins Vlașca și Teleormanul, întinzându-se până la comuna Prisaca din județul Olt.

În noaptea de 6 spre 7 iulie 1950, securiștii l-au arestat pe învățătorul Marin Ionescu, din comuna Ciuperceni, pentru că ceruse revizuirea cotelor, care erau foarte mari, în timp ce seceta pârjolise pământul. Oamenii trudeau să ducă grâul la șura de la batoză, când o bură de ploaie i-a înmuiat până la piele. Cu toate acestea, câțiva țăranii din Ciuperceni au alergat la frații lor din Siliștea, anunțându-i că securiștii au început să-i aresteze pe cei care încercau să obțină scăderea cotelor.

Asupra satului Ciuperceni se abătuseră focuri de pușcă și de mitralieră. Cei de pe câmp, uzi de ploaie și însoțiți de zgomotul armelor de foc, au înjurat și au plecat spre casă.

Călin Petre, din Siliștea, a spus:

Măi, oameni buni, hai spre casă că nu-i a bine cu împușcăturile astea.

În satul Siliștea plutonierul-major de miliție Trifan V., originar din comuna Fereiu, județul Teleorman, arestase doi țăranii din Ciuperceni.

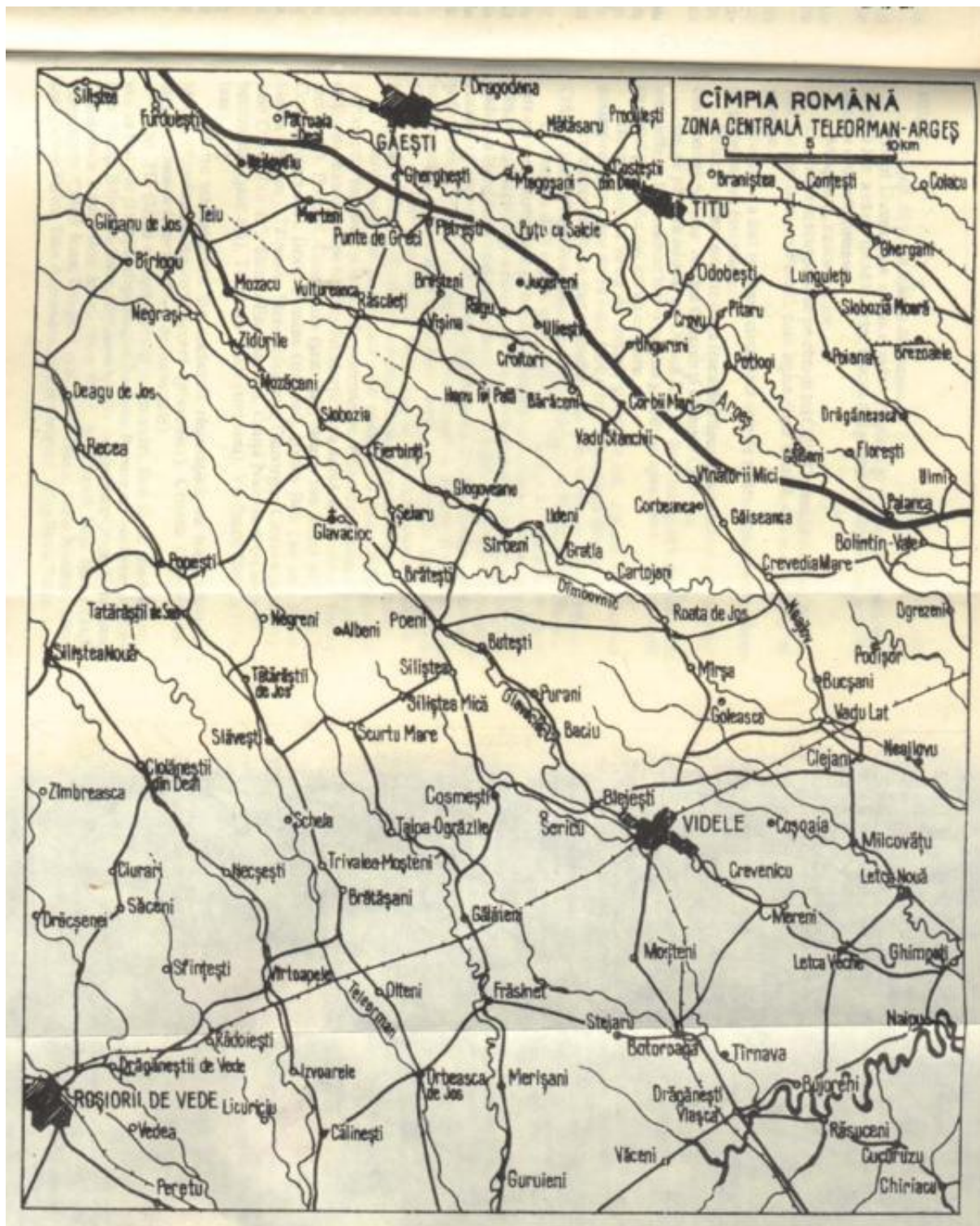
Pe la orele 8 dimineața, peste douăzeci de țăranii, care asistaseră la scena arestării, s-au îndreptat spre postul de miliție, au spart ușa și i-au eliberat pe cei doi frați ai lor.

Călin Petre, după ce a dejugat, i-a spus lui Cornel să intre în casă pentru că ce se petrece în sat înseamnă răscoală. Era speriat de mulțimea care pusese mâna pe topoare, coase și furci și se îndrepta spre sediul partidului comunist. Copiii, cu pietre în mână, își însoțeau mamele și tații, care strigau:

- Fraților, haideți să spargem sediul partidului, să spargem moara și să ne luăm pământul, fiindcă murim de foame.

În timp ce Călin Petre își schimba hainele ude, a început să se tragă clopotul de la biserică unde oficia preotul Rafailescu. Cornel, la cei nouăsprezece ani ai lui și cu gândul la cei doi copilași pe care trebuia să-i hrănească, a sărit pe fereastră și s-a îndreptat spre centrul satului.

Șoseaua era plină.



Gărăgăianu Maria, de nouăsprezece ani, se urcase în jurul orei nouă dimineața în clopotnița bisericii și trăgea neîncetat clopotul, care pusese satul în picioare; și nu numai Siliștea, începuseră să sosească țăranii din Purani, Mirea, Talpa, Preajba, Ciuperceni, Butești.

Țăranii de pe valea Glavaciogului erau în mare fierbere, în timp ce două-trei ore clopotul de alarmă n-a încetat să bată.

Lumea era îndârjită.

Pe ascuns, activistul Vîrlan Dumitru s-a dus și a împușcat pe tânăra Maria Gărăgăianu în stomac, dar ea a continuat să tragă clopotul. Atunci bestia comunistă s-a urcat la ea și a tras-o în jos în timp ce intestinele îi atârnavă din abdomen, în fața acestui spectacol barbar, oamenii au fugit după Vîrlan.

Țăranul Badea Bou l-a dezarmat și activistul a fost frământat în pumni și călcat în picioare de furia poporului.

În câteva minute n-avea să mai rămână nimic în sediul partidului comunist, simbol al opresiunii și crimei.

Printre primii intrați în sediu s-au numărat: Călin Cornel, Badea Bou, Ionel Bou (invalid de război, în cârje), frații Ion și Nicolae Crăiță, Frusina Bratu și mulți alții. Tablourile satrapilor comuniști au fost rupte și jucate în picioare. Maculatura marxistă a fost arsă. Geamurile și ușile au fost făcute praf.

Comuniștii găsiți înăuntru, aici și la primărie, au fost legați și închiși în școală.,

În jurul prânzului au sosit trei camioane cu soldați de la Giurgiu, care i-au încercuit pe cei trei-patru mii de țărani. O parte din soldați cărau lăzile cu cartușe într-o șură. Femeile li s-au adresat cu cuvintele:

- Măi băieți, aveți și voi părinți, frați sau copii. Gândiți-vă că și ei mor de foame ca și noi. Hoțiiăștia de comuniști ne-au jefuit pe toți și acum vor să ne omoare.

Călin P. Cornel s-a repezit și a pus mâna pe un pistol cu treizeci și două de focuri și pe doi saci cu cartușe, în timp ce mulțimea înfuriată a dezarmat și legat pe cei veniți în frunte cu un maior. Au fost duși tot în școală, unde se găseau cozile de topor ale comuniștilor.

Pe la orele 4 după-amiază a sosit armată foarte multă, cu tunuri și cu mitraliere fixate pe mașini, și s-a tras în țărani.

Activistul comunist Dumitrescu a luat o pelerină de ploaie de la un securist și cu un automat ascuns sub aceasta s-a îndreptat spre Popa N. Stan, din comuna Siliștea, care striga:

- Să dăm comuniștii jos! Eu am văzut în Rusia ce înseamnă comunismul, care a adus pe om în stare animalică.

Nici n-a apucat bine să-și termine caracterizarea sistemului diabolic marxist, și călăul Dumitrescu a descărcat un încărcător în el. Capul lui Popa N. Stan n-a mai existat... din el a rămas doar trupul neînsuflețit.

Trăgând în mulțime, bestia a strigat:

- Cine se mai opune intrării în colectiv.

Și Ontică Ion, din satul Purani, tată a două fete (Tita de șase luni și Aristița de doi ani), a ieșit în față ridicându-și cămașa și, cu pieptul gol, a strigat:

- Trageți, că și așa murim de foame.

Călăul Dumitrescu a tras o rafală în piept și o a doua la picioare. Ontică Ion a căzut luând în brațe ulucile din gardul bisericii în timp ce i se auzeau ultimele cuvinte:

- M-ați ucis, nenorociților.

Lacrimile se scurgeau de pe obrajii lui Călin Cornel în timp ce Burcea Ion, tot din comuna Purani, care ieșise după Ontică, era și el secerat de gloanțe.

Mulțimea a fost respinsă circa cinci sute de metri. Aproape douăzeci de persoane au fost rănite.

Pe loc au rămas moarte două fete având fiecare șaisprezece ani, ambele din comuna Siliștea: Aurica Crăciun și Olimpia Colibașu.

De pe jos l-au adunat pe Ontică Ion, de douăzeci și opt de ani, care mai sufla. A fost aruncat într-o mașină și în drum spre spital l-au frământat cu patul puștii. Au dat jos un cadavru.

Burcea Ion, în vârstă de treizeci și opt de ani, a ajuns la spital în nesimțire, iar pe ziua de 14 iulie 1950 a murit din cauza rănilor.

Printre cei răniți au fost semnați: Gărgăianu Maria, Mantu Mihai, Crăiță Elena, Neagu Ion, Băjenaru Stere, Gărgăianu Tudor, Rizea Tudor.

În noaptea de 7 spre 8 iulie, Călin P. Cornel a fost până la ora trei într-un ulm foarte mare și de acolo împușca numai cauciucurile mașinilor. Când a fost depistat, s-a pierdut în noapte cu pistolul și, furișându-se prin păduri, a ajuns după cinci zile la Rucăr, unde s-a angajat la o stână în munte. Auzind că părinții i-au fost arestați și, soția cu cei doi copilași (de doi ani și de un an) a plecat la părinții ei, Călin Cornel s-a hotărât să se predea. A venit acasă și nu s-a lăsat prins decât după ce s-a luptat cu securiștii. Chinurile pe care le-a îndurat acest tânăr de nouăsprezece ani sunt de neimaginat și, când le citești, te cutremuri. Dar, într-o zi vor fi cunoscute!

O bună parte din țărani care s-au răscolat au fost condamnați și purtați prin închisori și lagăre de exterminare. Printre cei șaiszeci și patru de țărani ce au trecut pe la "Canalul Morții" s-au numărat: Vasilescu Tudor (zece ani), Popa N. Constantin (șase ani), Neagu Ion (cinci ani), Călin Cornel (cinci ani), Bratu Frusina (trei ani), Badea Bou (un an), Bratu Sterea (doi ani), Tălpeanu Sterea (doi ani), Gheorghe Ciortan (doi ani), Ene Oprea (un an), Stancu Ene (un an), Crăiță Nicolae (trei ani), Berbecaru Ilie (șase ani), Trăistaru Ilinca (trei luni), Vasilescu Durica (trei luni).

Printre schingiuitorii din anchetele răsculațiilor au fost: Stănescu Marin (locotenent-major), Seceră (plutonier), Cristea (locotenent-major), Ionescu (elev la Școala de Securitate).

Alți 211 țărani au fost chinuiți în cercetări, fără să fie condamnați, sau au fost pur și simplu deportați în Bărăgan. Printre cei anchetați au fost identificați: Băjenaru Stere, Băjenaru Vasile, Anghelescu Gogu, Bou Stan, Ciobănescu Radu, Bou Maria, Bou Păun, Bou Ionel, Bou Ilie, Crăiță Constantin, Crăiță Ioan, Dragnea Stan, Dicu Iancu, Dicu Nicolae, Dicu Ion, Dobre Firică, Dan Alexandru, Dănac Grigore, Gărgăianu Radu-Ion, Ghinea Traian, Gărgăianu Nicolae, Irimescu Răducu, Modoran Nicolae, Neagu Tudor, Minai Ion, Păun Bou Ioana, Radu Petre, Rizca Alexandru, Turcu Constantin, Urian Ilie și alții. Anchetele au încetat pe 23 august 1951, după care a urmat exodul.

Familii întregi au fost dislocate și deportate în Bărăgan, după ce li s-au luat toate bunurile, tot ce agoniseră: Albuțel Constantin, Burcea Marin, Braticievici Iancu, Ciobănescu Florea, Dănac Vasile, Constantinescu Aurica, Constantinescu Gheorghe-Gică, Constantinescu Nicolae, Florescu Barbu, Dinculescu Ecaterina, Dumitrescu Mihai, Goleșcu Marin, Sonescu Elena, Ionescu Gheorghe, Ionescu Mircea, Ionescu Cornelia, Iliescu Gheorghe, Mărgărilescu Stelian, Manole Dumitru, Marin Mișu, Negoescu Gogu, Neață Traian, Păun Maria, Petrescu Gheorghe, Oprea I., Tucu Ioan, Vișan Marin, Maican Grigore, Maican Cîrstea, Saru (din Udeni), Tucu Nicolae, Pană Ilie, Ghinea Grigore, Ghinea Alexandru (Augustin) și alții.

Satele care au avut de suferit de pe urma acestei răscoale țărănești au fost: Ciupercem, Siliștea, Butești, Purani, Șopîrlești, Poeni, Moșeni, Ghimpați, Cămineasca, Udeni, Sîrbeni, Ungureni, Blăjești. Sericu, Talpa Biscoveni, Babele, întinzându-se focul nemulțumirilor până dincolo de Corbii Mari, Drăgoești de Ilfov, Vînătorii Mici și Vînătorii Mari.

Chinurile au continuat dezlănțuindu-se nu numai asupra celor arestați, dar și asupra urmașilor acestora. Nu se poate uita batjocorirea tatălui lui Călin P. Cornel, care era obligat să ducă recolta la Videle, însoțit de țigani lăutari, în timp ce fiul muncea ca un sclav la Canalul Dunăre - Marea Neagră. Nici familiile celor împușcați în timpul răscoalei nu erau scutite de teroarea dezlănțuită de forțele opresive. Timp de 14 ani Ioana Ontică a fost dusă pe la Securitate, interogată, amenințată și lovită, iar cele două fete o însoțeau de teamă să nu fie arestată.

Jalea se așternuse peste glia strămoșească.

### **Răscoala țăranilor din județul Olt a fost înăbușită în sânge**

Și sătenii din Băiculești, comuna Oporeu, de pe valea pârâului Teslui, nu departe de Scornicești, s-au răsculat în anul 1960 împotriva colectivizării forțate.

Trupele de securitate au intervenit cu promptitudine și au împușcat pe țăranul Nătarău Ion, zis Codreanu. Printre zecile de arestați s-au numărat: Cristea Ion din satul Beria Mare și Burciu Gheorghe din comuna Oporelu.

Cu această ocazie asupra locuitorilor s-a dezlănțuit o cruntă teroare. Sute de săteni au fost aduși la primăria din Oporelu și, după ce au fost bătuți bine, au sfârșit prin a iscăli intrarea în colectiv.

Un nou val de teroare s-a abătut în regiunea de sud a județului Dâmbovița în anul următor. De data aceasta au avut de suferit sătenii din apropierea comunei Petrești, locul de naștere al Elenei Ceaușescu.

Șalele de la izvorul Neajlovului până la Corbii Mari, printre ele numărându-se: Răscăieți, Broșteni, Vișina, Jugureni, Croitori, Ragu, Uliești, Morteni, grupate în vestita Cîmpie a Neajlovului, s-au văzut de-a dreptul amenințate în existența lor. Fugăriți prin pădurile din apropiere, arestați și trimiși în închisori pe baza unor procese înscenate, asaltați de politrucii care mergeau din casă în casă pentru a smulge adeziunea la colectiv, țăranii n-au mai putut suporta și au trecut la acțiune, chemând, prin tragerea clopotelor, pe tot omul să se alătore pentru a împiedica colectivizarea forțată. Autoritățile și agitatorii politici au fugit și au cerut ajutor. Trupele de securitate și-au făcut apariția, prinzându-i ca într-un clește pe răsculați, după care a venit nemernicul de Ceaușescu, care le-a promis libertatea de a hotărî asupra înscrierii. Dar numai până a doua zi, fiindcă peste noapte armata i-a ocupat și au început chinurile și semnarea cererilor de intrare în colective sub tortură. Mulți au murit după aceste schingiuiți care au avut loc mai ales în comuna Vișina. Și nu puțini au fost cei care au luat drumul lagărelor de exterminare din bălțile Dunării.

Și, cu acest sistem de transformare a țăranului în sclav, s-a ajuns în 1962, când s-a hotărât ca nici un țăran să nu rămână în afara colectivelor, cu alte cuvinte putea să fie chiar omorât, dar pământul trebuia să-i fie adus în colhoz.

În acea primăvară anului 1962 au început să bată clopotele pe valea Iminogului, din județul Olt. În dangătul lor de alarmă ce prevestea urgie, locuitorii satelor: Micești, Dealul Mare, Bărcănești, Măndinești, Licești, Vâlcele s-au îndreptat spre primăria din comuna Olteni, înarmați cu ce apucaseră: furci, topoare, sape, coase. La podul de pe pâraul Iminog îi așteptau trupele de securitate și miliție. Li s-a cerut să se înscrie în colectiv "de bunăvoie" și să se retragă pe la casele lor. Refuzând, asupra miilor de țărani s-a deschis focul, în plin. Au fost împușcați mortal: Păduț Pavel, Brăileanu Ion și Liciu Marin al lui Anton Lazăr, frate cu Străinu. În total au murit șase țărani. Câteva zeci au fost răniți, alte sute, după ce au fost torturați, au luat drumul lagărelor de exterminare din bălțile Dunării. S-a reținut numele unuia dintre ei, anume Florescu C. Constantin, zis Vintilă.

După aceste groaznice represii, trupele de securitate au ocupat satele timp de trei săptămâni. Țăranii n-au putut ieși din curțile lor până nu au iscălit cererile de intrare în colective.

Împotriva acestor sate s-a tras și cu tunul, ca la Babadag, Suraia. Un caz ce nu poate fi uitat este cel al Elenei Petcu, gravidă, care a fost arestată și chinuită la Pitești.

## SIRETUL ÎȘI ÎNROȘEȘTE APELE

Satul Vadu Roșca a fost trecut prin gloanțele ucigătoare ale călăului Ceaușescu.

La un an de zile după barbaria dezlănțuită de ruși în Ungaria, satele românești au fost pârjolate de comuniștii români care în turbarea lor îi ucideau pe țărani pentru a-i înscrie cu forța în colective.

Trecând prin câmpia inferioară a Siretului, în triunghiul Focșani - Râmnicu Sărat - Galați, și astăzi, după 35 de ani, supraviețuitorii povestesc cu groază despre cele petrecute în toamna anului 1957. Sfârșitul verii a însemnat începutul calvarului mai ales pentru cei mai obidiți ai satelor, pentru țărani din Vadu Roșca, sat cu 500-600 de fumuri la data aceea și fără resurse pentru a-și hrăni copiii. Trăiau din te miri ce, fiindcă pământ aveau foarte puțin!

Nevoia îi împinsese să se îndeletnicească cu împletituri din răchită. Și plecau să-și desfacă marfa, la sfârșitul verii, până la Cudalbi, Costache Negri, Pechea, până unde reușeau s-o dea în schimb pe de-ale gurii. Mai făceau drumuri și-n baltă pentru a aduce papură spre a avea de împletit panere și rogojini pe timpul iernii.

Dar în vara lui 1957 n-au mai apucat să ajungă la destinație pentru că pe drum au fost vânați, schingiuiți, li s-a confiscat marfa, deoarece nu erau înscriși în colectiv. Trebuiau s-o facă acum, fie la Pechea, fie la Hanul lui Conachi, Vameș sau Ivești, pe unde îi prindeau, după ce le strângeau mâinile în ușă, îi băteau legați de roata căruții sau îi înțepau cu sula în tot corpul. Pe deasupra, la întoarcere, nu aveau voie să povestească despre miracolul înscrierii în colectiv. Cei întorși erau îngroziți și teama intrase și în ceilalți, care îndrăzneau să plece din sat hotărâți fiind să nu-i lase pe activiști să pătrundă cu colectivizarea. Raionul Liești fierbea din cauza primului secretar Ciocîldău, care voia să-și îndeplinească planul trasat de Ceaușescu. Îi pusese la dispoziție și regimentul din Tecuci.

Vulturenii, mai docili, au acceptat, dar nu cu ușurință. Ulițele satului erau cutreierate de activiști străini de locuri, ce foloseau tot felul de mijloace de convingere.

La Surafa, în schimb, au întâmpinat rezistență. Și a fost confruntare ca pe timp de război, folosindu-se și tunul. Oamenii s-au văzut nevoiți să înfunde lunca Siretului.

Octombrie și noiembrie au fost furtunoase.

Cei din Răstoaca și Boșrlau nu s-au lăsat. Au ocupat primăriile și au ars nu numai cererile de înscriere în colective, dar și actele ce le găseau în cale.

Armata a deschis focul. S-au produs zeci de arestări printre cei ce nu au luat drumul pădurilor. Până spre 1 decembrie regiunea Galați era aproape îngenuncheată. Mai rămânea Vadu Roșca. Un singur sat amărât. Dar vorba proverbului: nu știi de unde sare iepurele.

Vadu Roșca nu mai avea odihnă. Oamenii se organizaseră ca pe timpul năvălirilor barbare, cu străji care vegheau zi și noapte asupra pericolului. Cum se apropia cineva suspect începeau fluierăturile și clopotul de la biserică îi trezea pe toți. Torțele înmuiate în păcură se aprindeau și lumea era gata, cu furci, coase și ce mai apucau, să-și apere pământul.

În ultima săptămână a lui noiembrie 1957 au venit de la "Comitetul comunal" din Nănești fel de fel de sfătuitoari care să-i convingă fără violență să accepte fericirea colectivă, însă nimeni n-a acceptat.

## Toader Gh. Iordache oprește cu parul pe Ceaușescu

Marti, 2 decembrie, pe șoseaua dintre Liești-Călieni-Nănești și-a făcut apariția o mașină care înainta spre mijlocul satului. Înăuntru, pe lângă Ciocîldău, se mai afla o persoană. Și mașina a înaintat până în dreptul kilometrului 23 (de pe D.N. 23), unde i-a ieșit în față un disperat. După ce a tras pe șosea o linie cu parul, l-a ridicat gata să trăsnească:

- Până aici! Afară din satul nostru !

O voce bâlbâită i-a strigat pe fereastra mașinii: "La o parte, aici e partidul.

Unchi Petrache, cum i se mai spunea lui Iordache Toader, a răspuns imediat: "Ce partid, mă? Tu partid, eu partid, copiii noștri mor de foame înapoi, că aici vă pun cruce" și a lăsat parul în jos.

Mașina a dat puțin înapoi și Ceaușescu a scos pistolul pe fereastră descărcându-l în sus. Lumea a început să huiduie și mașina a făcut calea întoarsă ducându-se de unde a venit. Să fi fost ora prânzului", își mai reamintesc oamenii.

Satul era în fierbere. Nimeni nu-l mai părăsea. Nu mai aveau curajul să meargă nici la rudele din împrejurimi. Dar ceea ce nu știau era faptul că, după fugă, Ceaușescu dăduse ordin ca armata sa-i înconjoare și să nu le permită nici intrarea, nici ieșirea. Cordonul militar era așezat pe Putna, întinzându-se la 3 km de sat pentru a nu fi observat. Nici plutașul nu mai avea voie să vină acasă după alimente. Tancurile și mașinile erau pe poziție de tragere.

Miercuri sătenii au fost anunțați ca joi dimineața, la orele 8, oamenii să se adune la locul numit "strungă", de la marginea satului, pentru a se discuta cu ei deoarece se renunță la colectivizare, în acel loc se adunau vitele satului, care plecau la pășune, și tot acolo se găsea o cazemată rămasă intactă din timpul războiului.

Joi dimineața se anunța a fi o zi geroasă. Frigul îți îngheța până și sufletul. Oamenii, cu mic cu mare, tremurau și așteptau.

Pe la orele 9 a apărut armata și au început amenințările.

La prima salvă de foc trasă în sus, oamenii au răspuns cu huiduieli și bolovani.

Clopotul, care se alia la 200-300 de metri, a început să dea alarma. Cristea Enuță, de 22 de ani, tocmai eliberat din armată, chema pe toți să vină întru salvarea satului.

Armata a deschis focul în plin. Copiii și vârstnicii care nu au avut timp să se adăpostească în cazemată au fost secerati de mitraliere, rămânând întinși de-a lungul drumului:

Arcan Ion (14 ani), Crăciun Dumitru (28 de ani), Crăciun Toader (49 de ani, tată a 8 copii), Crăciun Stroe (31 de ani), Marin Dumitru (49 de ani), Radu Dana a lui Chilichi (28 de ani, mamă a 4 copii) și Mihai Marin zis Roșu (42 de ani), ciuruit de gloanțe și mort după 15 zile,

Trupele "victorioase" au început înaintarea în sat trăgând salve de mitralieră prin curțile oamenilor îngroziți. Parte din ei, cu copiii în brațe, au fugii spre pădurile din împrejurimi. Alții, care nu ajunseseră la strungă, la auzul rafalelor s-au îndreptat spre biserică.

La vreo 200 de metri de la începerea înaintării, trupele sânt oprite, pentru un moment, în apropierea liniei unde Toader Gh. Iordache îl oprise cu parul pe Ceaușescu, de un tânăr de 29 de ani, Dimofte Aurel, care se avântă spre mijlocul șoselei în fașa unei mașini strigând: "Ați venit să ne treceți la colectiv cu armele?" Și mai mult n-a mai putut spune că un glonte tras de un ofițer l-a lovit în inimă. Ai casei, cu soția zbierând, cu un copil de un an în brațe, s-au repezit în drum și au luat corpul lui Aurel ducându-l în casă. După ei au năvălit ostașii care i-au pus cu fața la perete și au luat cu ei "corpul delict", pe tânărul Dimofte.

Încă un salt și armata a ajuns în dreptul clopotniței de unde Cristea Enuță, de 22 de ani, chema de zor oamenii să salveze satul. Coloana de mașini s-a oprit în fața "obstacolului" de forma unui foișor de vie, făcut numai din scândură și de unde continua limba clopotului "să vorbească" despre jalea așternută. Dar nu pentru mult timp. Din vacarmul care se iscaseră afară, ba "trage, mă", sau "nu trage", referindu-se fie la ostași, fie la clopotul improvizat, a prins glas o mitralieră care a ciuruit scândurile clopotniței făcând ca treptat limba de fier să amuțească. Și nu numai ea. Ostașii care au urcat pe scara de lemn au adus într-o pătură trupul lui Cristea Enuță și roind de sânge. Din podeaua de scândură continua să se prelingă sânge nevinovat, în timp ce într-un colț fusese găsit ghemuit un copil de 8 ani, Vasilică al lui Marin Șurub. Acest nou "corp delict" era și el dat jos în pumni și luat ca trofeu. Numai Dumnezeu l-a ocrotit pe acest copilăș în ploaia de gloanțe ce s-a abătut asupra clopotniței.

Sătul fusese cucerit, acoperit de sânge, dar oamenilor nu li se arătaseră binefacerile comunismului. Trebuiau să le guste, să le simtă pe propria lor piele.

Morții au fost ținuți într-una din casele neterminate de la marginea satului și li s-a pus pază serioasă. Cei răniți au fost adunați de pe drumuri sau de pe unde se ascunseseră, duși într-o altă casă și

trimiși după aceea la Focșani. Printre cei 27 s-au reținut: Crăciun Domnica, Cristea Maria, Dobre Marin (rănit în mână), Haralambie Ionel (împușcat în picior), Cristea Stan zis Mraniță (rănit în mină și picior).

Joi, 4 decembrie, până la miezul nopții, curțile și casele au fost răscolite și peste 100 de țărani au fost mânați ca vitele în cele două clase ale școlii de pe malul Putnei, unde au stat în frig, cu fața la perete, până a venit partidul. Și-a făcut apariția Ceaușescu însoțit de Ciocîldău și de o haită de securiști și de procurori. Primul a dat ordin gingaș: "Nu plecați până nu scoateți totul de la ei. Să fie aspru pedepsiți. Se instituie stare de urgență aici. Răniții, după ce se vindecă, să fie duși !a anchetă. Să nu scape nimeni nepedepsit".

Și a plecat partidul, așternând jalea în urma lui.

Peste zece zile a stat satul sub ocupație. Pretutindeni erau soldați care strigau și amenințau. Vorbeau altă limbă. Se pare că erau ceangăi din regimentul de la Tecuci. Arestările se făceau în permanență. Din fiecare casă lipsea cel puțin unul. Vecin la vecin nu putea merge. Nici doi nu aveau voie să meargă pe drum în timpul zilei. Până la cooperativă erai însoțit de un soldat înarmat, în curte, ca să-și hrănească animalele sau pentru alte nevoi, oamenii mergeau mai mult pe brânci. Din când în când se auzeau focuri de armă trase ca să-i intimideze.

La Sultana se pregătea mâncarea pentru anchetatorii care schingiuiu. Oamenii din sat erau chemați cu păsări și alimente pentru a-i hrăni pe călăi.

Anchetele și chinurile cele mai îngrozitoare aveau loc în casa lui Stanică Dumitru ajuns șeful C.A.P.-ului. Unul, Aramă, șeful Securității din Galați, își adusese pe cei mai feroși dintre călăi pentru efectuarea primelor cercetări. Pentru faza următoare, întocmirea dosarelor și trimiterea în judecată, dubele Securității cărau mereu pe nenorociții din Vadu Roșca la Galați. După două zile, și morții au fost transportați la Focșani.

### **Schilodiții se târăsc pe drumul Golgotei**

Dintre cei trecuți prin cele două săli de clasă, prin casa lui Stanică, după ascultarea lor de către "domnii procurori" înainte de a ajunge în ghearele lui Aramă:

Toader Gri. Iordache, născut în comuna Vulturu, pe 1 ianuarie 1917, cel care l-a oprit pe Ceaușescu a fost bătut în asemenea hal încât recunoștea tot ce doreau călăii. A declarat că avea tot felul de arme, chiar și un tun pe care-l ținea ascuns în mormântul mamei lui. Din om a fost făcut neom. A fost condamnat la 7 ani. .Astăzi este paralizat ca urmare a chinurilor îndurate.

Haralambie Ioniță, zis Mînză, a strigat: "Jos comunismul" și "Jos hoții". Tată a 6 copii. A fost torturat îngrozitor și condamnat la 10 ani.

Grigore Irina, luata de lângă mama ei care avea 100 de ani și învinuită, deoarece locuia aproape de biserică, de a fi tras clopotul din prispa ei, de la 70-80 metri distanță.

Marinache Tudor, zis Grecu, a fost bătut atât de rău că nu se putea ține pe picioare.

Ionascu M. Nițu, un tânăr de 17 ani; Sandu Ion, zis Arcanu; Nițu V. Stan, condamnat la 6 ani; Voicu Sandu, al lui Ciuciubei, de 32 de ani, a fost condamnat la 5 ani; Crăciun Toader, de 45 de ani; Crăciun Marin, zis Turică, fiul, de 17 ani; Crăciun Toader, zis Holban, arestat cu fiul, Crăciun D-tru, de 17 ani; Crăciun Aurel al lui Porcolet, un copilandru; Arcan Dumitru, al lui Șoarece, a fost de asemenea bătut îngrozitor; Mihalcea Nicolae zis Albu; Popoiu Toader; Sandu Ion; Lazăr Sandu, de 17 ani...

Tot satul a fost anchetat, în afara lui nu se știa nimic fiind înconjurat de armată. Nimeni nu avea voie să-l părăsească; nici să intre. Preotesei Ioana Alexandrina, care nu fusese în sat în ziua măcelului și nu avea cunoștință de cele petrecute, de abia i s-a dat voie să fie trecută cu pluta pentru a se întoarce acasă.

Morții au fost îngropați în cele două cimitire din Focșani.

Arestații, după chinurile îndurate, au fost trimiși în judecată la Tribunalul Militar din Constanța. Recursul s-a judecat la Galați. O fată de 12 ani a fost anchetată și dusă ca martor al acuzării la Bulibașa Constantin.

Teroarea a domnit peste sat până în ajunul Crăciunului, când a fost retrasă armata.

Procurorul șef Cruceru, care a urmărit desfășurarea anchetei, văzând sărăcia ce domnea în sat, se întreba pentru ce oare s-au răscolat țărani, care nu aveau ce apăra. Dar ce bun poate fi mai de preț decât cel de a trăi în libertate?

Iar lui țața Catrina nimeni n-a putut să-i interzică mersul la biserică. La fiecare sărbătoare o găseai îngenuncheată sub clopotniță, pe locul unde a bălțit sângele lui Enuță al ei, bocind: "Floarea mamei, bradul mamei, mama nu mai are lacrimi!"

Era durarea unui neam exprimată prin aceste cuvinte căci sute de mii de mame își așteptau brazii lor care nu se mai întorceau.

Așa s-au petrecut lucrurile la Vadu Roșca. Și nu numai aici.

## TRIBUTUL ȚĂRANILOR PLĂTIT COMUNISMULUI

N-a rămas sat din țară unde bieții țărani să nu fie jefuiți, chinuiți și condamnați la muncă forțată. Dacă te oprești în comuna Vișina, din județul Dâmbovița, întâlnești tot atâta jale ca și în Vrancea, Bihor, Făgăraș sau Valea Glavaciocului. Aici, la izvorul Neajlovului, au fost arestați 64 de oameni și s-au pronunțat 761 de ani condamnare împotriva lor. Și aceasta pentru a-i înspăimânta pe ceilalți și a-i determina ca "singuri și nesiliți de nimeni" să semneze intrarea în sclavie.

După ce an de an i-au hărțuit, arestând azi unul, mâine altul, fără rezultat, în ziua de sâmbătă, 21 ianuarie 1961, a început să se tragă clopotul în comuna Vișina. Oamenii ajunseseră la disperare. Echipe de 18-20 activiști cutreierau ulițele satului obligându-i pe țărani să semneze cererea de intrare în colectiv. Unii disperați fugeau de acasă. Lăcustele comuniste intrau în casă și nu plecau până ce nu mâncau tot. La unui dintre țărani, după ce s-au săturat, și-au făcut treaba mare în putina cu brânză, în fața copilașilor. Între cei care i-au condus, în casa respectivă era Ionică Lăzărescu, cunoscut în comună.

Pe tușa Anica au luat-o de ceafă, i-au dat cu tușiera în nas și apoi au dat-o cu nasul de cerere: "Uite, babo, ce-ai făcut: te-ai înscris în colectiv nesilită de nimeni".

Și Marin D. Nicolae al lui Puricei povestește și-i dau lacrimile de câte a văzut. El cu Gheorghe Boiangiu și Marin Ciuciulete au început să tragă clopotul. Lumea s-a adunat. Telefoanele au fost ocupate. Revolta izbucnise. Activiștii au fugit ca potârnichele și au alarmat șefii de la București. Spre seară și-a făcut apariția Ceaușescu, care, după nevastă, era din satul vecin, de la Petrești. Pentru că era curajos, a sosit însoțit de 28 de mașini ale Securității, unele pline, altele goale ca să plece încărcate. Pentru a-și arăta forța a început să tragă cu armele, ca pe front. Nu a fost omorât nimeni. Doar Ion Ungureanu a fost rănit. Și a început vânatoarea după oameni. Stan Rădulescu s-a suit în pod și când au venit să-l ridice a început să strige: "Săriți, fraților, că au venit americanii peste mine!"

Peste 200 de țărani au fost ridicați în pumni și loviți cu patul puștilor în spate și în cap. Au fost duși la Pitești unde a început chinuirea. Au fost ridicate familii întregi. De exemplu Marin Necula a fost arestat cu fratele, cumnatul, mama și tala. Cinci dintr-o casă !

Torturile erau îngrozitoare. Lui Anghel Ilie, țăran din Vișina, anchetatorul Micudelu Constantin i-a scos testiculul cu creionul. O metodă barbară prin care au fost trecuți cu toții era legarea fedeleș și ridicarea cu scriptele la trei metri de unde li se da drumul să cadă pe ciment. Și nu o dată, ci de trei-patru ori, până leșinau.

Unul din sat, Dinu Gheorghe, a murit în închisoare din cauza chinurilor îndurate pe perioada anchetelor. Erau zi și noapte chemați la interogatoriu și bătuți zdravăn. Din sutele de arestați, bărbați și femei, după ce au trecut prin infernul de la Pitești, 64 din comuna Vișina și satul Răscăi, pendinte de ea, au luat drumul închisorilor și lagărelor de exterminare.

Pentru suferința lor îndurată în apărarea pământului moștenit din străbuni sau câștigat prin fapte de arme pe câmpul de luptă, pentru dăruirea lor în înfruntarea cu fiarele comuniste ce urmăreau distrugerea ființei umane, numele acestor martiri merită să fie înscrise în cartea de aur a REZISTENȚEI ROMÂNEȘTI:

Din comuna Vișina: Boiangiu Gheorghe, Busuioc Nicolae, Ciuciulei Gheorghe, Ciuciulei Marin, Ciuciulei Stan, Dinu Gheorghe (mort în temniță), Dinulescu Alexandru, Gută Marin, Ilie Anghel, Istrate Marin, Istrate Nicolae, Lăzărescu Ilie, Motoc Anghel, Onete Gh. Marin, Popescu Maria, Popescu Petre, Popescu Zoia, Rădoi Carol, Rotaru Gheorghe, Sultana Dumitru, Sultana Ștefan, Toader Emil, Torcea Constantin.

Din satul Răscăieți: Anca Radu, Badea Gheorghe, Bărbulescu Constantin (student), Bărbulescu Gheorghe, Bogdan Gheorghe, Bogdan Nicolae, Buibar A. Constantin, Buibar N. Constantin, Chiriță Zamfir, Ciocmata Marin, Ciotea Ion, Ciotea Zamfir, Cătălina Gheorghe, Chiriță Marin, Cristea Iordan, Dănăilă Ilie, Filea Maria, Cavăt Constantin, Grigore D. Nicolae, Ilie Alexandru, Ilie Gheorghe, Ivan Dumitra, Ivan Dumitru, Mihăescu Ion, Necula M. Stan, Necula R. Gheorghe, Necula St. Marin I,



Necula St. Marin , Necula I. Marin, Nuță Ion, Nuță Marin, Petre Constantin, Pisică Nicolae, Rădulescu Stan, Stana P. Marin, Stana R. Marin, Stanciu Gheorghe, Stancu Radu, Stănculescu Ion, Torcea...

### **Răscoalele continuă**

Marti, 7 martie 1961, Lelea Zdırca trage de zor clopotele din comuna Dobrotești (Doage) de pe valea pârâului Burdea, la nord de Roșorii de Vede. Oamenii prinseseră pe vice-președintele raionului, pe care l-au bătut fiindcă nu restituia cererile de înscriere în colectiv. Primarul și activiștii sânt și ei bătuți, dar reușesc să fugă. Sătenii se constituie în echipe care blochează toate intrările în comună. Spre seară au început să zboare avioanele de vânătoare pentru a intimida oamenii; în acest timp apare adjunctul ministrului de interne, generalul Negrea, însoțit de zbirii raionului (Bodîrlău și I. Stănescu), după ce trupe de securitate făcuseră intrarea și deschiseseră focul. Țăranul Martan Stan este rănit la picior. Arestările continuă toată noaptea, cei prinși la grămadă sunt duși în clădirea școlii și bătuți. Peste o sută de țărani sunt arestați, printre ei și preotul Istrate. Teroarea se așterne peste sat timp de 6 luni, în timp ce arestații iau drumul lagărelor și închisorilor de exterminare. Printre ei, în afară de cei de mai sus, s-au reținut numele: Dănălache I. Ion, Mănălache Ion, Ioana Ciobanu și foarte mulți alții, peste o sută de persoane.

Astăzi urmărim să se facă lumină peste întreaga țară, ca să fie cunoscută drama satului românesc și să fie repuși în drepturi toți cei deposedați de bunurile materiale, cărora li s-au furat pământul și bucata de pâine a copiilor lor.

Schinguitorii și criminalii acestor neînfricați apărători ai gliei strămoșești să fie aduși în fața poporului, pentru ca lumea să afle adevărul iar astfel de lucruri să nu se mai petreacă.

Ne închinăm țării și sărutăm rănilor și obrazii umiliți de mercenarii diabolicului sistem comunist, încredințați că se va face dreptate.